

Sygn. akt VI GC 52/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekretarz sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko : (...) Spółka Akcyjna - Grupa (...) w P.

o zapłatę: 178.938,64 zł

I.zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna - Grupa (...) w P. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 178.938,64 zł (sto siedemdziesiąt osiem tysięcy dziewięćset trzydzieści osiem złotych 64/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2014r. do dnia zapłaty,

II.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.564,00 zł (dwanaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt cztery złote) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 52/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z o.o. w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna - Grupa (...) w P. kwoty 178.938,64 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w ramach „Umowy handlowej” łączącej go z pozwanym dostarczał stronie pozwanej butelki typu PET o pojemności 0,5 litra i pojemności 1,5 litra, przeznaczonych do produkcji wody mineralnej gazowanej i niegazowanej .

W dniu 22 czerwca 2014r. strony zawarły „Umowę o współpracy”, której postanowienia modyfikowały zasady współpracy określone w „Umowie handlowej”. Na mocy tej umowy, powód zobowiązał się do zakupu nowej linii technologicznej do produkcji butelek 1,5 litrowych i uruchomienia jej do dnia 15 listopada 2012r. W umowie strony ustaliły jakie cechy ma posiadać nowa linia tj. wydajność 7.000 sztuk butelek na godzinę i 1.700.000 sztuk na miesiąc , przy uwzględnienie koniecznych przerw technologicznych. Linia ta miała być zlokalizowana w ciągu technologicznym nowej linii rozlewniczej odbiorcy (pozwanego) . Strony szacowały koszt inwestycji na kwotę 1.150.000 zł . W związku z tak wysokim kosztem poniesionym przez powoda dla celów współpracy z pozwanym, strony ustaliły, że umowa o współpracy będzie obowiązywała przez okres 3 lat od dnia uruchomienia produkcji z możliwością jej przedłużenia. Równocześnie w § 7 umowy strony, w celu zabezpieczenia interesów obydwu stron, ustaliły minimalny poziom zamówień i dostaw, zastrzegając na wypadek niewykonania zobowiązania do zamówień (przez pozwanego) lub dostaw (przez powoda) kary umowne. Zgodnie z § 7 pkt 2 umowy odbiorca zobowiązał się do zakupu od dostawcy w każdym

roku obowiązywania umowy 12.000.000 sztuk butelek w obu pojemnościach, pod rygorem zapłaty kary umownej wysokości 2 grosze za każdą niezakupioną butelkę brakującą do realizacji określonego minimum.

Przez nową linię technologiczną do produkcji butelek strony rozumiały linię, która będzie „nowa” w stosunku do już wykorzystywanych we współpracy stron linii technologicznych. Nie chodziło stronom o linię fabrycznie nową, tym bardziej, że pojęcie fabrycznej nowości, można odnosić wyłącznie do poszczególnych urządzeń a nie do linii technologicznej składającej się ze zbioru różnych urządzeń tworzących funkcjonalną całość. Najistotniejsza jej część – maszyna (...) B. (...) została wyprodukowana w 2005r. i była po jej zakupie przez powoda objęta półroczną gwarancją producenta. Jej przewidywany okres zdolności do eksploatacji bez generalnego remontu szacowany jest na 20 lat a wydajność linii wynosi 7.200 sztuk butelek na godzinę, czyli więcej niż minimalna wydajność określona w Umowie o współpracy.

Faktyczna wysokość kosztów poniesionych przez powoda na inwestycję w postaci instalacji nowej linii technologicznej była zbliżona do szacowanej przy zawieraniu umowy i wyniosła 1.139.347,03 zł . Nowa maszyna (...) B. (...) (wydmuchowiska) kosztowała w tamtym okresie ponad 300 tys. euro . Tak więc niemożliwe było zmieszczenie się w oszacowanym budżecie 1.150.000 zł w przypadku zamiaru zakupu nowej wydmuchiwarki.

W pierwszym roku obowiązywania umowy – czyli w okresie roku od uruchomienia linii , a więc od 16 grudnia 2012r. do 15 grudnia 2013r. , pozwany zamówił i zakupił jedynie 3.053.068 butelek, pomimo, że zobowiązał się do zakupu co najmniej 15 mln sztuk (§ 4). Zaś niedotrzymanie zobowiązania do zakupu 12 mln sztuk zostało obwarowane karą umowną.

W związku z niezrealizowaniem minimalnego poziomu zamówień, powód obciążył pozwanego, na podstawie § 7 pkt 2 umowy karą umowną w wysokości 2 grosze za każdą z 8.946.932 butelek brakujących do zrealizowania tego poziomu zamówień. Tak więc wysokość kary umownej, którą powód mógł obciążyć pozwanego za okres pierwszego roku od uruchomienia produkcji, wynosiła 178.938,64 zł. Powód obciążył pozwanego karą umowną w wyżej wskazanej wysokości, wystawiając notę obciążeniową nr (...) z dnia 31 grudnia 2013r. Termin płatności został określony na 30 dni od wystawienia noty i upłynął w dniu 30 stycznia 2014r.

Powód wskazał, że niezrealizowanie wymaganego poziomu zamówień wynikało wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pozwanego, który przyznał istnienie opóźnienia w osiągnięciu pełnej wydajności linii produkcyjnej i w związku z tym zaproponował zmniejszenie minimalnego poziomu dostaw w 2013r. – przesyłając do powoda propozycję aneksu do umowy. Kolejny aneks pozwany przesłał do powoda 29 sierpnia 2013r., w którym przyznał, że w roku 2013 nie będzie w stanie wywiązać się ze zobowiązania wynikającego z § 7 Umowy o współpracy z 22 czerwca 2012r.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwany zarzucił, że wbrew twierdzeniom powoda strony zawierając Umowę o współpracy z 22.06.2012r. miały na myśli „fabrycznie nową linię technologiczną” czyli linię wyprodukowaną niedawno i niezniszczoną wcześniejszym użytkowaniem przez kogoś innego. Maszyna (...) B. (...) , zakupiona przez powoda nie była fabrycznie nowa ,a poziom jej zużycia skutkował licznymi stratami i dodatkowymi kosztami, które pozwany zmuszony był ponieść. Pozwany zarzucił, że wbrew twierdzeniom powoda, szacowany budżet na nową linię produkcyjną powinien być wystarczający na zakup fabrycznie nowej linii produkcyjnej. Pozwany zarzucił, że powód wyliczając wysokość kosztów, które poniósł na inwestycję dotyczącą zakupu oraz instalacji linii technologicznej sztucznie zawyżył te koszty, a części wydatków nie udokumentował. W szczególności zawyżył ceny zakupu klimatyzatora i oziębiacza o 5.001 zł. Ponadto powód bezzasadnie wliczył do kosztów inwestycji kwotę 260.298,21 zł, które to koszty nie są udokumentowane. Pozwany zarzucił, że zabezpieczenie interesów powoda poprzez ustanowienie kary umownej w wysokości 2 groszy za każdą niezamówioną butelkę, związane było wprost z koniecznością poniesienia przez powoda dużych kosztów na zakup nowej linii produkcyjnej. Skoro więc dostarczona przez powoda linia produkcyjna nie była fabrycznie nowa, tym samym odpadła jedyna podstawa, dla której strony ustanowiły karę umowną.

Wbrew zarzutom powoda pozwany zgłaszał zastrzeżenia w odniesieniu do parametrów butelek produkowanych przy użyciu linii powoda oraz wnosił o wyeliminowanie wskazanych problemów. Ponadto wbrew stanowisku powoda

przestoje w linii produkcyjnej powoda zdarzały się notorycznie, co skutkowało negatywnymi konsekwencjami w postaci utraty przychodu, który pozwany mógłby uzyskać, gdyby linia technologiczna powoda działała bez zarzutu. Ilość awarii i przestojów wydmuchiarki powoda wyniosła w 2013r. łącznie 130 godzin. W tym czasie można było wyprodukować około 650.000 sztuk wyrobu gotowego. Według obliczeń pozwanego straty, które poniósł on z powodu przestoju urządzeń powoda wynosiły w 2013r. 148.190,49 zł.

W przypadku nieuwzględnienia wniosku o oddalenie powództwa pozwany, z ostrożności procesowej wniósł o miarkowanie przez Sąd nałożonej na pozwanego kary umownej poprzez jej odpowiednie obniżenie. Pozwany zarzucił, że nałożona na pozwanego kara umowna jest rażąco wygórowana wynosi bowiem aż 178.938,64 zł. Biorąc pod uwagę stratę finansową, którą pozwany poniósł wskutek wadliwie działającej linii technologicznej powoda jest to kwota nadmiernie wysoka – dlatego też powinna zostać na zasadzie art. 484 § 2 kc odpowiednio obniżona.

W odpowiedzi na powyższe zarzuty, powód w piśmie procesowym z 23 marca 2015r. podniósł, że pozwany – do czasu obciążenia go przez powoda karą umowną – nigdy nie zarzucał stronie powodowej wadliwego wykonania umowy, w związku z zakupem i instalacją przez powoda linii technologicznej do produkcji butelek, ale też współdziałał z powodem przy wyszukiwaniu ofert używanych wydmuchiwarek. Podniósł również, że bezspornym jest, że nowa linia technologiczna powstała (została wykonana przez powoda) po zawarciu umowy. Powód wskazał również, że reklamacje jakościowe dotyczące butelek, z których dwie strona powodowa przedstawiła i omówiła już w pozwie, nie wiązały się z wadliwością linii produkcyjnej, ale z jakością i kolorystyką preform, z których wydmuchiwane były butelki. Oprócz wskazanych dwóch reklamacji, strona pozwana przedstawia w odpowiedzi na pozew tylko jeden, nowy w stosunku do omówionych w pozwie, meil kierowany do strony powodowej z dnia 29 kwietnia 2013r., w którym przedstawiciel pozwanego zgłasza problemy z płynnością pracy wydmuchiarki. Odnosząc się do tego meila strona powodowa wskazała, że z uwagi na skomplikowany charakter przedmiotu umowy i konieczność dopasowania pracy dwóch linii – linii technologicznej powoda i linii produkcyjnej pozwanego, na początkowym etapie współpracy przerwy były nieuniknione w związku z dopasowaniem dwóch skomplikowanych technologicznie linii. Przy czym jak wynika z zestawień przestojów załączonych przez pozwanego do odpowiedzi na pozew liczba przestojów linii produkcyjnych pozwanego była znacznie większa niż linii technologicznej powoda. Ponadto przestoje w żaden sposób nie przyczyniły się do braku realizacji przez powoda minimalnego limitu zamówień określonego w § 7 umowy z 22 czerwca 2012r. Jak wynika z wyliczeń pozwanego w czasie przestojów linii technologicznej powoda – czyli w ciągu 130 godzin, możliwe było wyprodukowanie 650 tys. sztuk wyrobu gotowego. Twierdzenie powyższe w żaden sposób nie podważa zasadności roszczenia powoda, gdyż liczba godzin, w których możliwe było prowadzenie produkcji a produkcja nie była prowadzona ze względu na brak zapotrzebowania pozwanego, była wielokrotnie wyższa. Produkcja w 2013r. była prowadzona tylko przez 93 dni. Powód podniósł, że na skutek niewykorzystanych przez pozwanego możliwości produkcyjnych linii technologicznej powoda, w 2013r., dla zmniejszenia strat związanych z niewykonywaniem przez pozwanego umowy z 22 czerwca 2012r., wyprodukował przy użyciu linii technologicznej zakupionej w wykonaniu tej umowy i sprzedał innym odbiorcom 1.133.577 sztuk butelek. Zdaniem powoda to pozwany zabiegał o zmniejszenie minimalnego limitu dostaw i podpisania aneksu do umowy – co wprost wskazuje, że wyłączną odpowiedzialność za niezrealizowanie limitu zamówień ponosi pozwany. Dla wykonania minimalnego limitu zamówień wystarczające było wykorzystanie zaledwie 21% pełnych możliwości produkcyjnych linii powoda, pełna bowiem wydajność linii powoda w skali roku wynosiła 56.400.000 butelek. Ponadto powód podtrzymał swoje zarzuty odnośnie poniesionych kosztów inwestycji i wniósł o oddalenie wniosku dowodowego strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego albowiem strona pozwana nie przedstawiła żadnej okoliczności, która miałaby być przy pomocy tej opinii wykazana a wniosek zmierzał jedynie do przewlekłości postępowania.

Na rozprawie w dniu 23 czerwca 2015r., strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia i wnioski.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony zawarły w dniu 24 listopada 2010r. Umowę handlową określającą zasady dostawy przez powoda na rzecz pozwanego butelek typu (...)o pojemności 0,5 litra i 1,5 litra przeznaczonych do produkcji wody mineralnej gazowanej i niegazowanej. Umowa ta została zawarta na okres 5 lat.

W dniu 22 czerwca 2014r. strony zawarły Umowę o współpracy , której postanowienia modyfikowały zasady współpracy określone w Umowie handlowej. Na mocy tej umowy, powód zobowiązał się do zakupu nowej linii technologicznej do produkcji butelek 1,5 litrowych metodą rozdmuchu preform i uruchomienie jej do dnia 15 listopada 2012r. W § 2 strony ustaliły, że nowa linia będzie miała wydajność 7.000 sztuk butelek na godzinę i 4.700.000 sztuk na miesiąc przy uwzględnieniu koniecznych przerw technologicznych. Ponadto będzie zlokalizowana w ciągu technologicznym nowej linii rozlewniczej odbiorcy. Strony szacowały koszt inwestycji poczynionej przez dostawcę na 1.150.000 zł. W celu zabezpieczenia interesów obu stron strony ustaliły, że Umowa o współpracy będzie obowiązywała przez okres 3 lat od uruchomienia produkcji z możliwością jej przedłużenia. Ponadto w § 7 ustaliły minimalny poziom zamówień i dostaw, zastrzegając na wypadek niewykonania zobowiązania do zamówień (przez pozwanego) lub dostaw (przez powoda) kary umowne. Zgodnie z § 7 pkt 2 umowy odbiorca zobowiązał się do zakupu od dostawcy w każdym roku obowiązywania umowy minimum 12.000.000 sztuk butelek w obu pojemnościach pod rygorem zapłaty kary umownej w wysokości 2 groszy za każdą nie zakupioną butelkę brakującą do realizacji określonego minimum. Przez nową linię technologiczną do produkcji butelek strony rozumiały linię, która będzie „nowa” w stosunku do już wykorzystywanych we współpracy stron linii technologicznych. Pojęcie nowości można byłoby odnieść jedynie do poszczególnych urządzeń wchodzących w skład linii technologicznej, która składała się ze zbioru różnych urządzeń, tworzących funkcjonalną całość. Linia zakupiona przez powoda składała się zarówno z nowych elementów jak i używanych. Najistotniejszą jej część stanowiła maszyna (...) B. (...) wyprodukowana w 2005 r. i posiadająca półroczną gwarancję producenta. Wydajność linii wynosiła 7.200 sztuk butelek na godzinę. Nowa maszyna (...) B. (...) kosztowała w tamtym okresie ponad 300 tys. euro tak więc niemożliwe było zmieszczenie się w oszacowanym budżecie w wysokości 1.150.000 zł w przypadku zamiaru zakupu nowej wydmuchiwarki gdyż jej cena musiałaby przekroczyć ten budżet. W zakupie i wyborze linii produkcyjnej do butelek pomagali stronie powodowej przedstawiciele strony pozwanej a to R. C. (1) kierownik produkcji strony pozwanej oraz kierownik rozlewni R. S.. W rezultacie została zakupiona maszyna (...) B. (...) oraz szereg innych urządzeń takich jak sprężarki , klimatyzator , oziębiacz , wentylacja mechaniczna – co szczegółowo zostało wskazane w fakturach zakupu.

W spornym okresie, po zainstalowaniu nowej linii technologicznej objętej umową z 22 czerwca 2012r., miały miejsce przerwy technologiczne z przyczyn leżących zarówno po stronie powoda, w związku z uruchomieniem linii produkcyjnej, jak również z przyczyn leżących po stronie pozwanego w związku z przerwami technologicznymi, jak też dotyczącymi braku zapotrzebowania na butelki.

Pozwany zgłaszał również reklamację jakościową w dniu 14 marca 2013r. , która dotyczyła uszkodzonych gwintów szyjek kilku butelek. Przyczyną reklamacji była wadliwość preform do wydmuchiwania butelek nabytych od zewnętrznego dostawcy. Ponadto pozwany zgłaszał w dniu 29 kwietnia 2013r. również drogą mailową problemy związane z płynnością pracy wydmuchiwarki, co powodowało zwiększenie średnicy kołnierza butelki oraz w mailu z dnia 21 marca 2013r., zastrzeżenia dotyczące barwy butelek.

W pierwszym roku obowiązywania umowy – czyli w okresie od uruchomienia produkcji tj. od 16 grudnia 2012r. do 15 grudnia 2013r. pozwany zamówił i zakupił jedynie 3.053.068 butelek pomimo, że zobowiązał się do zakupu co najmniej 15 milionów sztuk (§ 4 umowy), zaś niedotrzymanie zobowiązania do zakupu 12 milionów sztuk butelek zostało obwarowane karą umowną . Powód obciążył pozwanego, na podstawie § 7 pkt 2 umowy, karą umowną w wysokości 2 grosze za każdą z 8.946.932 butelek brakujących do zrealizowania tego poziomu zamówień. W związku z tym wysokość kary umownej to kwota 178.938,64 zł, którą powód obciążył pozwanego w nocie obciążeniowej nr (...) z dnia 31 grudnia 2013r. Termin płatności został określony na 30 dni od wystawienia noty i upływał w dniu 30 stycznia 2014r.

W związku z przesłaną notą obciążeniową kierownik działu produkcji przesłał do powoda propozycję aneksu, w którym, wskazując na opóźnienie w osiągnięciu pełnej wydajności linii produkcyjnej, proponował zmniejszenie minimalnego poziomu dostaw na 4 miliony sztuk butelek w obu pojemnościach. W kolejnym meilu z dnia 29 sierpnia 2013r. wiceprezes zarządu pozwanego przesłał do powoda kolejną propozycję aneksu do umowy, z którego wynika, że w 2013r. kupujący (strona pozwana) nie będzie w stanie wywiązać się z zakupu od sprzedawcy (powoda) łącznie co najmniej 12 milionów butelek. Ponadto strona pozwana proponowała aby powód zrzekł się roszczenia z tytułu kary umownej liczonej na podstawie § 7 pkt 2 Umowy o współpracy z 22 czerwca 2012r.

Dowody: Umowa handlowa z 24.11.2010r. (k.23 do 25), Umowa o współpracy z 22.06.2012r., (k. 26 do 28), Umowa sprzedaży nr (...) (k. 29 do 34), faktury dotyczące zakupu urządzeń (k. 36 do 74), oferta zakupu nowej wydmuchiarki (k.75), meile dotyczące ofert- przesłane przez przedstawicieli strony pozwanej (k. 76 do 100), zestawienie faktur dotyczących noty obciążeniowej nr (...) z dnia 31.12.2013r. (k. 101 do 182), nota obciążeniowa tytułem kary umownej wraz z pismem z 3.01.2014r. oraz wyliczeniem (k. 183 do 185), meile z projektem aneksu oraz projektem porozumienia i oświadczenia o zrzeczeniu się roszczenia (k. 186 do 190), pismo pełnomocnika strony pozwanej z 24.01.2014r. w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty (k. 191 do 192), pismo strony pozwanej z 30.01.2014r. (k. 193), zestawienie przestojów linii powoda i pozwanego sporządzone przez pracowników pozwanego (k. 201 do 226), reklamacje pozwanego przesłane meilami z 14 i 19.03.2013r., (k. 227 do 229), meil pozwanego z 29.04.2013r. w przedmiocie problemów związanych z płynnością pracy wydmuchiarki (k. 246), oraz z 21.03.2013r. dotyczącego barwy butelki (k. 246-247), meile dotyczące przestojów w pracy wydmuchiarki (k. 249 do 255), karty pracy (k. 256 do 295), zestawienie miesięczne ilości dni produkcyjnych linii 0,5 l i 1,5 l butelek w roku 2013 (k. 317 do 320), oferty, meile pracowników strony pozwanej (k.321 do 323), zeznania świadków R. C. (1) (k.336 do 337). R. S. (k. 337 do 338), A. B. (k. 338), zeznania stron (k. 372 do 373).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty załączone do akt przez strony oraz w oparciu o zeznania świadków R. C. (1), R. S., A. B. oraz zeznania stron. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów zalegających w aktach sprawy a dopuszczonych w charakterze dowodów, albowiem w ocenie Sądu są one wiarygodne w zakresie, jaki wyznaczają im przepisy art. 244 i 246 kpc.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i stron w zakresie dotyczącym zakupu przez strony linii produkcyjnej do butelek o określonej wydajności oraz co do tego, że pracownicy strony pozwanej pomagali stronie powodowej w wyborze maszyny, która produkowałaby określoną ilość butelek zakładaną w umowie oraz co do tego, że maszyna ta miała być używana, gdyż zakładana kwota inwestycji nie wystarczyłaby na zakup nowej maszyny do produkcji butelek.

Sąd nie uwzględnił wniosku dowodowego strony pozwanej w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłych z zakresu maszyn i urządzeń technicznych oraz z zakresu księgowości i finansów. Dowody te były nieprzydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie. W szczególności strona pozwana nie wykazała wadliwości używanej linii produkcyjnej przez powoda a na okoliczność ewentualnych strat poniesionych z powodu wadliwości linii strona pozwana nie sprecyzowała żadnego roszczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem niniejszego powództwa jest żądanie zapłaty tytułem kary umownej za niewywiązanie się pozwanego z zawartej przez strony Umowy o współpracy z dnia 22 czerwca 2014r. Przy czym w Umowie strony ustaliły, że umowa będzie obowiązywała przez okres 3 lat od dnia uruchomienia produkcji, z możliwością jej przedłużenia oraz w celu zabezpieczenia interesów obydwu stron, przy ustaleniu minimalnego poziomu zamówień i dostaw, na wypadek niewykonania zobowiązania odnośnie zamówień (przez pozwanego) lub dostaw (przez powoda) kary umowne (§ 7 umowy). Powód (dostawca) wobec niewywiązania się przez pozwanego (odbiorcę) z obowiązku zakupu od powoda 12.000.000 sztuk butelek w ciągu roku obowiązywania umowy naliczył pozwanemu karę umowną w wysokości 2 groszy za każdą niezakupioną butelkę brakującą do realizacji określonego minimum w ilości 12.000.000 sztuk butelek. Z uwagi na to, że pozwany nie zakupił 8.946.932 sztuk butelek wysokość naliczonej kary umownej wynosi 178.938,64 zł – co stanowi wartość przedmiotu sporu.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa zarzucił, że linia produkcyjna dostarczona przez powoda nie była fabrycznie nowa – co zastrzeżono w umowie, stąd też odpadła podstawa naliczenia kary umownej ustanowionej przez strony w umowie. Ponadto pozwany zarzucił, że zgłaszał zastrzeżenia odnośnie parametrów butelek produkowanych przy użyciu linii powoda a ponadto przestoje linii produkcyjnej skutkowały utratą przychodu, który pozwany mógłby uzyskać gdyby linia technologiczna działała bez zarzutu. Przy czym pozwany określił straty poniesione z powodu przestoju urządzeń powoda na kwotę 148.190,49 zł w roku 2013. Nadto pozwany wniósł o miarkowanie nałożonej na pozwanego kary umownej zarzucając, że jest ona rażąco wygórowana.

Stosownie do art. 483 § 1 kc można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Stosownie zaś do art. 484 § 1 kc w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Z § 2 art. 484 kc wynika, że jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej, to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Zastrzeżenie zapłaty kary umownej w Umowie o współpracy z 22 czerwca 2012r. nie budzi wątpliwości (§ 7 umowy). Przy czym strony wskazały, że zastrzeżenie kary umownej ma na celu zabezpieczenie interesów obu stron - dostawcy w zakresie produkcji minimum 12.000.000 sztuk butelek w każdym roku obowiązywania umowy a odbiorcy w zakresie otrzymania minimum 12.000.000 sztuk butelek w obu pojemnościach (0,5 l i 1,5 l) w każdym roku obowiązywania umowy. Przy czym odbiorca zobowiązany był do zakupu minimum 12.000.000 sztuk butelek w każdym roku obowiązywania umowy pod rygorem zapłaty kary umownej w wysokości 2 groszy za każdą niezakupioną butelkę brakującą do realizacji określonego minimum.

Powód w sprawie wykazał, poprzez przedłożenie swojego wyliczenia i załączonych do niego faktur, że w okresie od 16 grudnia 2012 do 15 grudnia 2013r. pozwany zamówił i zakupił jedynie 3.053.068 butelek (k.101 i następne) zaś pozwany wyliczeniu temu nie zaprzeczył.

Wbrew twierdzeniom pozwanego na brak realizacji zakupu butelek od powoda nie miał wpływu fakt, że zdaniem pozwanego strony umówiły się o zamontowanie fabrycznie nowej linii produkcyjnej. Zarzutowi temu przeczy przede wszystkim budżet, który został przewidziany na zakup urządzeń tej linii a w szczególności wydmuchiarki, której cena w przypadku zakupu nowej maszyny była znacznie wyższa niż zakładany budżet. Z zeznań świadków, pracowników powoda R. C. (1) i R. S. wynika, że współpracowali oni z powodem w zakresie wyszukiwania odpowiedniej maszyny i wobec zakładanego budżetu nie miała to być maszyna fabrycznie nowa. Ponadto jak zeznał świadek R. C. (1) w umowie chodziło stronie pozwanej o zakup odpowiedniej jakości butelek a nie o maszynę do ich produkcji. Z zeznań świadków i stron nie wynika, aby powód nie wywiązał się z realizacji dostaw butelek zamówionych przez pozwanego, a kierownik produkcji R. C. (1) zeznał, że gdyby zaistniała potrzeba wyprodukowania większej ilości butelek niż zakładana firma (...) byłaby w stanie zapewnić taką produkcję. Zeznał, też że założona w umowie ilość butelek 12.000.000 sztuk była za wysoka w stosunku do możliwości sprzedażowych strony pozwanej.

Powyższe zeznania potwierdza fakt, że pozwany w toku sporu nie wykazał, że w objętym sporem roku obowiązywania umowy kiedykolwiek zdarzyło się aby zabrakło butelek produkowanych przez powoda i by z tego powodu pozwany nie mógł sprzedać swojego produktu w postaci wody mineralnej. Zeznał, że produkcja odbywała się na zapas a woda w magazynie stoi czasami dwa tygodnie lub miesiąc. Nawet w przypadku awarii maszyny i przestoju z tym związanego nigdy nie brakowało wody do sprzedaży (zeznania świadka R. C. k.337).

Pozwany i powód wskazywali na przestoje związane z awariami maszyny (...) jednakże były również przestoje związane z przerwami z uwagi na brak zapotrzebowania na towar (157 dni zeznania R. C. k.337), jak też przestoje związane z awariami innych urządzeń, nienależących do pozwanego. Przestoje nie miały jednak żadnego wpływu na realizację dostaw butelek przez powoda i nigdy nie zdarzyło się aby powód nie wywiązał się z dostaw w stosunku do pozwanego. Również reklamacje związane z jakością butelek nie spowodowały niewywiązania się przez powoda z dostawy butelek

dla pozwanego. Pozwany w okresie objętym sporem nie podjął żadnych prób wypowiedzenia umowy z powodu niewywiązania się przez powoda z jej warunków czy też zaniechał zamówień.

Powód przedłożył zestawienie, z którego wynika, że w 2013r. dla zmniejszenia strat związanych z niewykonaniem przez pozwanego zamówień objętych umową, wyprodukował przy użyciu linii technologicznej zakupionej w wykonaniu umowy i sprzedał innym odbiorcom 1.133.577 sztuk butelek. Pozwany wskazał, że poniósł straty z powodu przestoju urządzeń powoda w roku 2013 w kwocie 148.190,49 zł. Jednakże mając na uwadze powyższe rozważania brak podstaw do uznania, aby twierdzenia te wykazał, tym bardziej, że jak to już wyżej stwierdzono pozwany nigdy nie zarzucał powodowi, że z umowy się nie wywiązuje, zaś reklamacje jakościowe butelek nie miały wpływu na realizację umowy przez powoda.

W tym stanie rzeczy mając na uwadze treść § 7 łączącej strony umowy jak też art. 484 § 1 kc Sąd uznał, iż powodowi należy się kara umowna w wysokości podanej w pozwie i dlatego też na podstawie powołanego wyżej przepisu i § 7 umowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 178.938,64 zł o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Odsetki za opóźnienie w zapłacie zasądzono na podstawie art. 481 § 1 kc zgodnie z żądaniem powoda.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 kpc. Na koszty powoda składa się opłata od pozwu w kwocie 8.947,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Sąd nie uwzględnił zarzutu strony pozwanej co do tego, że kara umowna wyliczona przez stronę powodową jest rażąco wygórowana. Przede wszystkim strona pozwana wskazuje, że poniosła stratę w wysokości 148.190,49 zł z powodu przestoju urządzeń powoda nie wykazała jednak, że przestoje urządzeń powoda miały wpływ na brak dostaw butelek przez powoda. Jak to stwierdzono wyżej to pozwany założył zbyt dużą ilość butelek w każdym roku obowiązywania umowy, co spowodowało, że nie zamówił zakładanej ilości butelek gdyż nie były mu one potrzebne. Na fakt ten dodatkowo wskazują dowody w postaci aneksu do Umowy o współpracy, porozumienia czy też oświadczenia o zrzeczeniu się roszczenia w zakresie kary umownej, które pozwany sporządził jednostronnie i przesłał powodowi do akceptacji.

Wobec zgodnego zastrzeżenia kary umownej w wysokości 2 groszy za niezakupioną butelkę jak też nie wykazania przez pozwanego, że poniósł stratę z przyczyn niewywiązania się przez powoda z dostaw butelek, nie można przyjąć, że wyliczona kara umowna jest rażąco wygórowana dlatego też zdaniem Sądu brak podstaw do jej miarkowania tj. zastosowania art. 484 § 2 kc.

Nie można również stwierdzić, że zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane przez pozwanego - co może powodować zastosowanie miarkowania kary. Zakup jedynie 3.053.068 sztuk butelek w stosunku do zakładanej ilości w umowie 12.000.000 sztuk nie stanowi znacznego wykonania zobowiązania.